

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 742

гр. Стара Загора, 22.06.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на двадесет и втори юни през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова Я.

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

като разгледа докладваното от Николай Ил. Уруков Въззивно частно
гражданско дело № 20225500500294 по описа за 2022 година

Производството е на основание чл. 274, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 129, ал.
1 ГПК.

Производството по делото е образувано по частна жалба, подадена от
жалбоподателя адв. Н.И. Я. от Старозагорската адвокатска колегия, адрес на
кантората: гр.С.З., ***, в качеството на пълномощник на В. П. П., с настоящ
адрес: гр. С.З., ***, адрес за призоваване - гр.С.З., *** -кантората на адв. Н.Я.
срещу Определение с № 864/04.04.2022 г., постановено по гр.д. №
20215530105583 по описа за 2021 г. на Районен съд гр.Стара Загора, с което
първоинстанционният съд е определил и прогласил, че РС-Стара Загора не е
местно компетентния съд да разгледа и реши исковата молба на ищцата П. с
правно основание чл.127, ал.2 от СК по гр. дело с № 5583/2021 год. на СТРС и
е постановил да бъде прекратено производството по същото гр. дело поради
местната неподсъдност на предявения по делото иск пред Старозагорския
районен съд и е постановил делото да се изпрати на компетентния съд – РС –
Дупница.

На датата 11.04.2022 г. жалбоподателката получила Определението с №
864/04.04.2022 г., постановено по гр.д. № 20215530105583 по описа за 2021 г.
на Районен съд гр. Стара Загора, с което е прекратено производството по
делото и делото се изпраща по подсъдност на Районен съд гр.Дупница.

Не са доволни от горепосоченото определение и го обжалват в
законоустановения срок. Същото е незаконосъобразно и молят да бъде изцяло
отменено, като производството по делото да бъде продължено в РС гр.Стара
Загора. Съображенията им за това са следните:

Районен съд гр.Стара Загора е сезиран с исковата молба, подадена от
ищцата - В. П. П., с правно осн. чл.127, ал.2 от СК. С нея, се иска да бъдат
предоставени упражняването на родителските права и да се определи
местоживеенето по отношение на родените от съвместното ѝ съжителство с

ответника по делото Д. Р. В. деца - М.Д. В., ЕГН ***** и Е.Д.В., ЕГН *****. Със същата искова молба кумулативно са съединени искове за издръжката на двете деца, както и за режима на лични отношения с баща им. В нея са посочили, че ищцата и двете ѝ деца, към датата на завеждане на исковата молба са се установили да живеят в гр.С.З.. Представили са удостоверения за настоящ адрес изх.№ 204/25.11.2021 г., изх.№205/25.11.2021 г. и изх. №206/25.11.2021 г., всички издадени от Община Стара Загора, от които е видно, че доверителката ѝ и двете ѝ деца са регистрирали настоящ адрес в гр.С.З., на адрес: ***. Представили са трудовия договор на В.П. от 01.12.2021 г., сключен с детска градина под №10, „Светлина” гр.С.З., от който е видно, че доверителката ѝ е започнала работа в гр.С.З.. Няма оспорване от страна на ответника, че децата М.Д. В. и Е.Д.В. не живеят в гр.С.З., напротив. На стр. 4 от насрещната искова молба имало признание на твърдението им, че средата на месец ноември 2021 г. ищцата и двете им деца се преместили да живеят в гр.С.З., като „към настоящия момент живее там в дома на майка си”. На стр. 4 от насрещната искова молба ответникът по първоначалната искова молба сам твърди, че цитирам: „Ищцата по делото е записала децата, съответно сина ни - на училище и дъщеря ни - на градина....Децата са преместени да живеят в друг град и записани в нови училище и детска градина....В.П. е започнала работа на 01.12.2021 г. в ДГ „Светлина” - гр.С.З., като учител”. При тази фактическа обстановка, както и от представените доказателства е видно, че доверителката ѝ и двете ѝ деца, към датата на завеждането на исковата молба в деловодството на РС Стара Загора имат настоящ адрес и пребивават в същия град.

Считат обжалваното определение за неправилно, незаконосъобразно и противоречащо на задължителната за съдилищата практика на ВКС.

Подробните съображения относно всички оплаквания на жалбоподателя В. П. П. са изложени в подадената от нея частна жалба № 8229/18.04.2022г.

В тази връзка считат, че обжалваното определение е неправилно, незаконосъобразно и немотивирано и молят същото да бъде изцяло отменено, ведно с всички законни последици от това и въззивната инстанция да разпорежи делото да бъде изпратено за разглеждане от компетентния и надлежен РС гр.Стара Загора.

В законоустановения срок не е постъпил отговор от другата страна ответника Д. Р. В..

Окръжен съд – Стара Загора, след като обсъди направените в жалбата оплаквания и провери законосъобразността на обжалваното определение, намери за установено следното:

Първоинстанционното гр. дело с № 5583/21г. по описа на РС-Стара Загора е образувано по исковата молба подадена от жалбоподателката и ищца

- В. П. П., с правно осн. чл.127, ал.2 от СК. С нея, се иска да бъдат предоставени упражняването на родителските права и да се определи местоживеенето по отношение на родените от съвместното ѝ съжителство с ответника по делото Д. Р. В. деца - М.Д. В., ЕГН ***** и Е.Д.В., ЕГН *****. Със същата искова молба кумулативно са съединени и исковете за издръжката на двете деца, както и за режима на лични отношения с баща им. В нея са посочили, че ищцата и двете ѝ деца, към датата на завеждане на исковата молба са се установили да живеят в гр.С.З.. Представили са и удостоверенията за настоящ адрес изх.№ 204/25.11.2021 г., изх. №205/25.11.2021 г. и изх. №206/25.11.2021 г., всички издадени от Община Стара Загора, от които е видно, че жалбоподателката и двете ѝ деца са регистрирали настоящ адрес в гр.С.З., на адрес: ***. Представили са трудовия договор на В.П. от 01.12.2021 г., сключен с детска градина под №10, „Светлина” гр.С.З., от който е видно, че ищцата е започнала работа в гр.С.З.. Няма оспорване от страна на ответника, че децата М.Д. В. и Е.Д.В. не живеят в гр.С.З., напротив. На стр. 4 от насрещната искова молба има дори и признание на твърдението им, че средата на месец ноември 2021 г. ищцата и двете им деца са се преместили да живеят в гр.С.З., като „към настоящия момент живее там в дома на майка си”. На стр. 4 от насрещната искова молба ответникът по първоначалната искова молба сам твърди, че /съдът цитра/: „Ищцата по делото е записала децата, съответно сина им - на училище и дъщеря ни - на градина....Децата са преместени да живеят в друг град и записани в нови училище и детска градина....В.П. е започнала работа на 01.12.2021 г. в ДГ „Светлина” - гр.С.З., като учител”. При тази фактическа обстановка, както и от представените доказателства е видно, че жалбоподателката П. и двете ѝ деца, към датата на завеждането на исковата молба в деловодството на РС Стара Загора имат настоящ адрес и пребивават в същия град.

Въпреки това, първостепенният съд с определението си, постановено в закрито съдебно заседание под № 864 на датата 04.04.2022г., постановено по гр. дело с № 5583/2021г. на Районен съд гр. С.З., същият съд е определил и прогласил, че РС-Стара Загора не е местно компетентен да разгледа и реши исковата молба на ищцата П. с правното основание чл.127, ал.2 от СК по гр. дело с № 5583/2021 год. на СТРС и е постановил да бъде прекратено производството по същото гр. дело поради местната неподсъдност на предявения по делото иск пред Старозагорския съд в съответно е изпратил делото по компетентност на РС-Дупница.

Въззивният съд намира, че в сега действащия СК /нов 2009 год./ липсва легалната дефиниция на понятието „настоящ адрес на детето”. Такава е дадена в § 1, т. 15 от ДР на ЗЗакрД, според която „настоящ адрес на дете” е адресът, на който то пребивава. Съобразно съдебната практика обективизирана в определение под № 185/23.04.2013г., постановено по гр.дело с №

2198/2013г. на ВКС, II г.о. на ВКС на РБ за настоящият адрес на детето се приема неговото фактическо местопребиваване към момента на предявяването на исковете по 127, ал.2 СК. В съдебната практика на Върховния касационен съд е изяснено, че за настоящ адрес на детето се приема неговото фактическо местопребиваване към момента на предявяването на исковете по чл. 127, ал. 2 СК, в който смисъл следва да се тълкува законовата разпоредба, изхождайки именно от характера на производството по споровете за местоживеенето на детето, упражняването на родителските права, личните отношения с него и издръжката му, в което производство основната цел е закрила интересите на детето. При спор за определяне на местна подсъдност се преценява къде е било фактическото пребиваване на децата, а това е мястото, където е тяхната обичайна среда на живот. Местната подсъдност по тези искове, изключва общата подсъдност по чл. 105 ГПК, респ. и по чл.112 ГПК, тъй като е подчинена на закрилата интересите на детето.

При тези съображения и предвид изложеното, въззивната инстанция счита, че компетентен да разгледа предявените искове е Районен съд гр.Стара Загора, съобразно именно защитата на правата и законните интереси на децата.

Определението на първостепенния съд се явява неправилно и незаконосъобразно и поради следните съображения:

Неправилно и необосновано първоинстанционният съд се е произнесъл, че в конкретният случай е налице именно обичайното и общо правило на чл.105, ал.1 от ГПК и компетентен да разгледа делото е съда по постоянния адрес на ответника. В конкретния случай специалната разпоредба на 127, ал.2 от СК дерогира общото правило, залегнало в чл.105 от общия ГПК. Специалните СК /нов 2009 год./ и ЗЗакр.Д и разпоредбите по тяхното тълкуване определят трайното пребиваване на роденото от съвместното съжителство дете /в случая децата М.Д. В. и Е.Д.В., които действително живеят с майка си в гр.С.З./. Една от съществениите предпоставки относно това да се предяви иск, такъв какъвто е предявен от ищцата П. е иска да бъде предявен на адреса, на който пребивава детето, /в конкретния случай и двете горепосочени деца на страните по делото/, какъвто именно е посочен адреса в гр. С.З., ***.

Служебно задължение на съда е да следи за надлежното упражняване на правото на иск и в този смисъл са и разпоредбите на чл. 129 и чл. 130 ГПК, че съдът се произнася само по редовни искови молби, които са надлежно и местно подсъдни на компетентните за това български съдилища, а когато при проверка на подсъдността исквата молба е изпратена на ненадлежен съд, Въззивният съд констатира, тази нередовност и съответно изпраща делото на надлежния и компетентен съд, който в конкретния случай е именно РС-Стара Загора.

В разглежданата хипотеза, въпреки че се е съобразил със задължението

си да следи за надлежното упражняване на процесуалните действия на **страните /чл.7, ал.1 от ГПК/**, Районен съд -Стара Загора е допуснал неправилно приложение на закона, като не е приложил същия в точния му смисъл. Освен това въззивният съд следва да отбележи, че съобразно константната практика на ВКС на РБ съдът следва да следи и служебно за специалната подсъдност по чл.127 от СК и не е необходимо дори наличието на възражение от другата страна. И нещо последно, не може да бъде изготвен съответния задължителен социален доклад от съответната и посочена ДСП-Дупница, след като и двете деца се намират, живеят и пребивават на територията на гр. С.З..

Налага се категоричният извод, че обжалваното от жалбоподателя В. П. П. определение на Старозагорския РС, се явява неправилно и незаконосъобразно и като такова следва да бъде изцяло отменено, ведно с всички законни последици от това.

Поради тази причина, частната жалба на жалбоподателя П. следва да бъде уважена, ведно с всички законни последици от това, по съображенията подробно изложени по-горе.

На основание чл. 122, ал. 1 от ГПК, тъй като не е предвиден специален ред за обжалване на това определение, същото не подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния касационен съд гр. София.

На основание чл. 78, ал. 4, във вр. с чл. 273 и във вр. с чл. 278, ал. 4 от ГПК, въззиваемият следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателката направените от последната разноски по делото пред настоящата инстанция и производството по частната въззивна жалба, и тъй като въззивният съд намира, че такива разноски са поискани от въззивницата В. П. П., и са представени и съответните доказателства в тази насока, като ответникът с направеното от него възражение за прекратяването на делото и изпращането му на първоинстанционното дело на РС-Дупница е станал и повода за завеждането на настоящата частна жалба, като разноските направени от жалбоподателката по обжалването на Определението на първостепенния РС-Стара Загора, възлизат на 200 лева, които следва да бъдат присъдени от въззивният съд счита, пред настоящата инстанция съобразно представения договор за правна защита и съдействие под № 0235254 от датата 15.04.2022 год.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ изцяло Определение с № 864/04.04.2022 г., постановено по гр.д. № 20215530105583 по описа за 2021 г. на Районен съд гр.Стара Загора, с което първоинстанционният РС-Стара Загора е прекратил пред него производството по същото гр. дело с № 5583/2021 год. поради местна некомпетентност на този съд да разгледа и реши исковата молба на ищцата В.

П. П., ЕГН *****, с настоящ адрес: гр. С.З., ***, адрес за призоваване - гр.С.З., *** -кантората на адв. Н.Я. от Старозагорската адвокатска колегия, с правно основание чл.127, ал.2 от СК по гр. дело с № 5583/2021 год. на СТРС и е постановил делото да се изпрати на компетентния съд – РС - Дупница, като **НЕПРАВИЛНО** и **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО** и вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ВРЪЩА гр.д. № 20215530105583 по описа за 2021 г. на Районен съд гр.Стара Загора, за продължаването на съдопроизводствените действия по същото дело.

ОСЪЖДА ответника и въззиваем Д. Р. В. с ЕГН ***** от гр. Д., *** **да заплати** на В. П. П., ЕГН *****, с настоящ адрес: гр. С.З., ***, адрес за призоваване - гр.С.З., *** -кантората на адв. Н.Я. от Старозагорската адвокатска колегия, сумата от 200 /двеста/ лева, представляваща направените от последната разноси по делото пред въззивната инстанция.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____